

کلام

صوفي فقير سيد صاحب دنو شاه

مرتب :

فقير سيد عبادت علي شاه

ڪلام

صوفي فقير سيد صاحبڏنو شاه
(القادري السروري)

زير نگراني: سجاده نشين درگاه عاليه وستي عنايت علي شاه

سهيڙيندڙ: فقير سيد عبادت علي شاه
درگاه عاليه جهانپور شريف

ڪتاب جو نالو: ڪلام صوفي فقير سيد صاحبڏنو شاھ

صنف: شاعري

زير نگراني: سجاده نشين درگاه عاليه وستي عنايت علي شاھ

سهيڙيندڙ: فقير سيد عبادت علي شاھ

چاپو: پھريون

چاپي جو سال: 2020ع

ڪمپوزنگ: شيردل اعوان 03133413659

ٽائيتل: سهيل شيخ

چپائيندڙ: انور سائين يادگار ڪميٽي جهانپور شريف

چپيندڙ: ماء پبليڪشن سکر

قيمت: 120 روپيا

ڪتاب ملڻ جا هنڌ: انور حضور گفٽ سينٽر جهانپور شريف - ملنگ سائين جنرل اسٽور

جهانپور شريف - تاج بڪ اسٽور جهانپور شريف - ڪنگ پن ڪتاب ميلو پريس ڪلب

حيدرآباد - سنڌي لينگويج اٿارٽي، حيدرآباد - رابيل ڪتاب گهر، لاڙڪاڻو - نيشنل بڪ

اسٽور پنج گلوخيرپور - عزيز ڪتاب گهر، بئراج روڊ سکر - ناولٽي بڪ اسٽور ميرپور ماٿيلو.

تعارف

رهائش صوفي فقير سيد صاحبڏنو شاه بخاري القادري
درگاه عاليه وستي عنايت علي شاه تعلقو ۽ ضلع گهوٽڪي سنڌ.

پورو نالو: صوفي فقير سيد صاحبڏنو شاه ولد سيد غلام مصطفي
شاه بخاري

اولاد:

فقير سائين صاحبڏنو شاه جن کي ٻن پٽن جو اولاد ٿيو جن جو ذڪر
هيٺ ڪجي ٿو.

1. سيد غلام مصطفي شاه
2. سيد غلام مرتضي شاه (ڊپٽي شاه)

سيد غلام مصطفي شاه جو اولاد:

سائين جن کي ڇهن پٽن جو اولاد ٿيو جن جو ذڪر هيٺ ڏجي ٿو.

- سيد طالب علي شاه
- سيد منظور علي شاه
- سيد هادي بخش شاه
- سيد غلام حسين شاه
- سيد مريد حسين شاه
- سيد شفقت حسين شاه

سيد غلام مرتضي شاه (ڊپٽي شاه) جو اولاد:

سائين جن کي چئن پٽن جو اولاد ٿيو

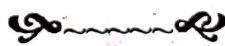
- سيد همت علي شاه (اول) (جواني ۾ وصال ڪري ويا)
- سيد عنايت علي شاه
- سيد صاحب ڏنو شاه
- سيد رحمت علي شاه
- سيد همت علي شاه

اڀيات

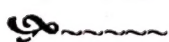
۱

ايمان سلامت هر ڪوئي منگي، عشق سلامت هجي،
 منگان عشق ملي ايمان، تنهنجي مصلحت ڪيهي ڪجي،
 لَنْ تَنَاالْبِرُّ حَنَا تَنْفَقُونَ، سر مال فدا آ سڻي ڪجي،
 ”صاحبڏني شاه“ سڪ سوز سان، سر سينگاري ڏجي،

۲

منهنجو ماءُ مجاز، تنبي تن تالان ڪيو،
 وڃي پيو وجود ۾، سورن سندو ساز،
 ”صاحبڏني شاه“ صنم جي، نهوڙي وڌو ناز،
 ٻڌو مون آواز، هيبتناڪ حسن جو.

۳

هيبتناڪ حسن جو پتو پيو جن،
وِين وسري وجود کان، ڪايا مايا ڏن،
نيڪي بدي ناموس ڏي، ڪامل نه ڏين ڪن،
”صاحبڏني شاهه“ جن، اچي عشق امام ٿيو.

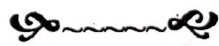
۴

اچي عشق امام ٿيو، تنهن برهه چوائي بانگ،
انا ال ڪافر انا ال ڪافر، انا ال مشرڪ انا ال مشرڪ،
انالحق انالحق، سولي سايو سانگ،
”صاحبڏني شاهه“ سر جو تون، سالڪ رک نه سانگ،
آهي ملهه انالحق آواز جو.

۵

پريو مچ مجاز جو پتنگ ڪيو پروان،
 سڙي ويا سوز ۾ ڏسي نظر ناز،
 سالڪ حُسن جي سير جو ڪي رند پروڙين راز،
 ”صاحبڏني شاه“ اچي زوم سان، جيئن بحري اچي باز،
 حسن آ شهباز، چائي ويو چنبن ۾.

۶

پريو مچ مجاز جو، شمع ڪيو شعاع،
 پروانا سڀ پچي پيا، منجهه عشق جي آڙاه،
 العشق نار يحرڪ سچو هي گواه،
 ”صاحبڏني شاه“ آهي، بلبل باغ حسن جو.

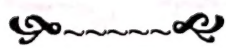
۷

بلبل باغ حُسن جو ڪري سير سلطاني،
غير نه آڻڻ شڪ نه ڄاڻڻ، سڃاڻم سير سبحاني،
ٻولي ٻولي ٻاجهه جي ڪري لات لاثاني،
لاالا الاله محمد رسول الله، فدا ٿيو فاني،
”صاحبڏني شاه“ عرق غرقاني، بيشڪ بحر حسن جو.

۸

مونڪي ماءُ مجاز واڍوڙين جان وڍيو،
ڪمينا ڄاڻن ڪينڪي رمز انهيءَ جو راز،
اچي ٿو عوшаغن تي جيئن بحري اچي باز،
وجهي چنبا چست ڪري پوءِ ڪري پرواز،
اماڻي انهيءَ ملڪ تي، جتي ڏوهه نڪو ثواب،
تون مان کانڪا، نڪو سوال جواب،
”صاحبڏني شاه“ چوي آهي نينهن نواب، حڪم هلائي پنهنجو.

۹

مرم ماروئڙن جو مونکي ٿو ماري، لوئي نه لاهي پٽ نه پائي،
 پئي سانگيئڙا ساري، ڪري ياد پيڪن کي ڳوڙها ڳل ڳاري،
 ڪري قرب ڪُن ڪنيز سان ايندم اوتاري،
 “صاحبذني شاهه” چوي تار من تاري، ويندا هن ولهي
 ڪي.

۱: ڪافي روپ تلنگ

- ۱- خارج مَني نه مَني، عليٰ اعليٰ شان،
عليٰ اعليٰ شان ثابت وچ قرآن،
ڏيکو وچ حديث، ڪري کون ريس، منکر مول نه مَني،
احمق پڻ ابليس، نبي آپ فرمايا، ميڏا جگر جان.
- ۲- عليٰ ڪعبي وچ ڄايا، نبي لسان چوسايا،
سارا علم سکايا، بيحد جنهن دا بيان.
- ۳- نبي موني تي ڄايا، حيدر بُت پن آيا،
موليٰ شان وڌايا، سلطان سلطان.
- ۴- نائب نبي دا آيا، سارا ڪفر ڪنبايا،
منکر مار مڻايا، تابع جن انسان.
- ۵- جيتو عليٰ نه آيا، خيبر فتح نه پايا،
مرحب مار ڏکايا، سُڻيا ساري جهان.
- ۶- لڳي احد لڙائي، پڇ ڳڻي سڀ جهان،
نبي رهيا تنهائي، عليٰ وچ ميدان.
- ۷- مشڪل پيش جو آوي، عليٰ اسم ڪم آوي،
حيدر حل ڪر چڙاوي، ٿي مولیٰ مهربان.
- ۸- ”صاحبڏني شاه“ ٿناگر، غلامان غلام قنبر،
سُڻ تون شاه تونگر، داتا ملي دان.

۲: ڪافي روپ ڪوهياري

- سڀ تـتبـيران ترڪ ڪري،
 ٿيا تابع سڀ تقدير جا، ته قدیر جا.
 ۱- عباس علي^۱ مونڊي مشق پائي جي،
 وڌيا ويرن بازون، وير جا ته امير جا.
 ۲- سر قاسم^۲ جي سهن سهره جيئن،
 جلوا بدر منير جا ته اڪسير جا.
 ۳- اصغر^۳ اڃايل جهليو تير حلق ۾،
 جنهن جالب لعابي، کير جا ته صغير جا.
 ۴- حُر هوشيار همت سان آئي،
 پير چميا تنهن پير جا ته شبير^۴ جا.
 ۵- هڪ هزار تئو سَو بهتر صفوان،
 زخم ڪاري تير جا ته علي^۵ جي وير جا.
 ۶- عشق جا گهڻا گل عابد^۶ جي،
 پيرين طوق زنجير جا ته اسير جا.
 ۷- ”صاحبڏني شاه“ ڪر تون صبر سالڪ،
 اعليٰ شان امير^۷ جا ته ظهير جا.

۳: ڪافي روپ پهاڙي

عشق سندو امتحان، شاه شبير^۴ سان ٿيو بيحد بالا.

۱. ڪربلا ڏي ڪاهي ڪامل آيا، سر ڏيڻ جا ڪيائون سعياءِ،
مڙيا نه مستان، ذڪر زبان هن ذولجلالا.
۲. مرد ميدان ۾ آيو علي اڪبر^۴، هم شڪل هو پاڪ پيغمبر ﷺ،
ٿيا حرامي حيران، شير شهادت جا پيتا پيالا.
۳. قاسم^۴ چاچي کان آيو موڪلائي، بار هجر جا سر تي چائي،
شاه وڏي سان شان، سر ڏيئي ٿيو افضل اعليٰ.
۴. عباس علي^۴ ڪيو پاڻي جو سعيو، مشق موندي فرات تي آيو،
بازو وڊيس بي ايمان، ڪوفين ڪيڙو ڪيس ڪمالا.
۵. اصغر^۴ اڃايل آيو هٿن تي چائي، موٽيو پنٿي معصوم مارائي.
ڪيڏو صبر ڪيو سلطان، تير حلق ۾ جهليو بهگڻ بالا.
۶. حر حبدار چڏيو پليتن جو پاسو، آيو امام وٽ خادم خلاصو،
سر ڪيائين قربان، جاءِ جنت ۾ جڙيس بالا.
۷. سردار شهيدن جي شهادت پاڻي، زلزل زمين ڪئي آسمان اونداهي،
ڪل پئي ٿي ڪا نه، صحي روايت جو سچو آقولا.
۸. هٿين پير گل طوق زنجيرن، علي عابد^۴ ڪيو قيد بي پيرن،
شاه پڙهي شڪران، پيرين پيادي ڪيا ڪيڏا ڪشالا.
۹. ”صاحبڏني شاه“ چوي عشق عطا ڪر، ڪوڙ ڪچايون معاف ڪر،
داتا گهران ٿو دان، حب حيدر^۴ جي ڏي رب تعاليٰ.

۴: ڪافي روپ آسا

- عجب گهر عشق جو افضل، ڪنهن کي هٿ جي ايندو آ. ۱
- جڏهن آيس عشق جي دڳ تي، وهائين ڪات رڳ رڳ تي، ڪفر اسلام ناهي اڳتي، دوئي جا دام توڙيندو آ. ۲
- مرشد ڏني مام منصوري، ستياسي ڪُنز ڪدوري، سمايو عشق سيني نوري، سولي نيٺ نيندو آ. ۳
- اصل کان عشق آهي آتش، رکي نه نينهن نزاڪت، ڪري مجنون جان وري مستي، بيرنگ باهر جاليندو آ. ۴
- ”صاحبڏني شاه“ سوز ۾ سارو، ڇاتائين برهه جو بارو، هنيائين نينهن جو نعرو، گهي گهي گم به ٿيندو آ.

۵: کافي روپ آسا

نال ماهي دي جال وي ميان، هُو حق هادي حاضر ناظر.	۱
حُب حيدر هر رک تُون، اها سُرَت سنپال وي ميان،	۲
پکڑ دامن تون علي ^۴ اعليٰ دي، ٿيسي کمال وي ميان.	۳
دم دي نال تون جال هميشه، دم هيئي وصل وصال وي ميان	۴
دم دريا سمونڊون اونهان، نه کوئي مثل مثال وي ميان،	۵
پریم پيالاً پُر کر پيتم، هت هادي دي نال وي ميان،	۶
غفلت غير ويجايس هکلم، کر کي بره بحال وي ميان.	۷
”صاحبذني شاه.“ گم ٿي غازي، مڙڻ هئي ته محال وي ميان	۸

٦: ڪافي روپ آسا

~~~~~

عشق جو باري بار وي ميان، چمي عوشاقتن چاهه سان چايو.

دام زلف ۾ جيڪي آيا، تن بار ملامت سر تي چايا،
بدنامي جا گل ڳانا پايا، نينهن ڪيا نروار وي ميان،
عشق اندر ۾ ڏنن اوراتو.

باهه برهه جي جن کي جلايو، اناالحق آواز الايو،
سر سولي تي سورھ ملهايو، عاشق ٿيو اثبات وي ميان،
مُٺن مُلائن ڪين سڃاتو.

عاشق اڏي تي اڪيرئون آيا، قدم قرب جا تن پرتئون پايا،
سر ڏيڻ جا اٿن سعياءَ، گام وڌائين گام وي ميان،
پيغمبرن اُتي پير نه پاتو.

مهمير آڪين ڪيئي ماري ڇڏيا، ڪن ڳارائي سر ڳاري ڇڏيا،
..... ڄاڻ اڪين جو ڄاڻ وي ميان،
”صاحبڏني شاهه“ سير سڃاتو.

ڪافي روپ آسا

ديدن جي درياءَ ۾ عاشق گر ٿيا، غازي غرق غواصي،
پتو تنهن کي جو پيڙو، اوري چڙيائون لڪ چوراسي.

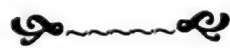
ديد ۾ ڪن ٿا ديد درازي، راز انهيءَ ۾ رند ٿيا راضي،
چا وري ڄاڻن ملا قاضي، اُلت عيّن جي ڪار وي ميان،
ڄاڻ سان ڄاڻن عليل اداسي.

ديد ڪري ٿي جاتي امارو، ڪنڌي ڪين جو ڪين ڪنارو،
نانگا هڻن ٿا نينهن جو نعرو، لاحد ٿيا لاثان وي ميان،
ڪين ڦاسايا بي ڪنهن ڦاسي.

نفل نگاه ۾ جيڪي آيا، صوفي صورت سڀ ۾ سمايا،
گهور اکين جي جيڪي گهايا، ڪين ڪرن اظهار وي ميان،
پي پيالو پريم پياسي.

”صاحبڏني شاه“ سر سڃاتم، پاڻ ۾ پرجهي پاڻ سان ڄاتم،
پڪو پيچ پريت جو پاتم، ڪري نفي اثبات وي ميان،
بيخودي ڪئي خودشناسي.

۸: ڪافي روپ آسا

عشق اصل عريان، ڪين لڪي توڙي ڪو لڪ لڪائي.

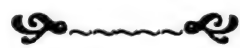
عشق جي آتش ساڙي، سندن ڪي جلد جلائي جان،
مرد مري ڪو مطلب پائي.

سوره سنيري چڙهيا سولي تي، گل ملن ڪي ڪان،
ڪو ذات ظهورو عبد ۾ آهي.

ويا ناسوتئون نيهي نڪري، لاهوتي لامڪان،
قصديئون ڪام قدم ڪڍائي.

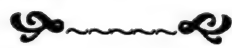
”صاحبڏني شاھ“ برھ بهاري، وسائي ويراني،
لام الف سان ڇڏائين لائي.

۹: ڪافي روپ لوڙائو

ناه منجهئون نروار ٿي آيم، ڪري سير صفاتي.
 عدم مان آدم ٿي آيم، ڀرتئون پاتم پير.
 احدئون احمد به مين هون، قند ناهي ڦير.
 غالب به مين مغلوب به مين هون، قادر ٿئي پيو ڪير.
 دل ڇو پوشي آ دولت خانو، لهي ڪو مرد مٿير.
 ڪوڙين من ڪو ڪامل لهندو، پُون انهيءَ جو پير.
 ”صاحبڏني شاھ“ نفي اثبات ڪيو، ويري رهيو نڪو وير.

۱۰: ڪافي روپ لوڙائو

عشق آفات آهي اسد الاهي، لحر لڳن جو لاهي ٿو،
 ماس هڏيون هڏ ڪائي ٿو.
 ۱ عشق علم اچي جاتي ڪوڙي، جهنڊو جهاد ڪرائي ٿو،
 ماري منڪر مار ڪرائي، فتح فياضي پائي ٿو.
 ۲ عشق امانت خاص الله جي، منڪر منجهه ته مٽائي ٿو،
 جنهن چمي ڇت چاه سان چاتو، سر سارو سمجھائي ٿو.
 ۳ عشق جو آلو جنهن تي پيئڙو، ٻاري پيڙ مچائي ٿو،
 ساڙي ڇڏي ٿو سڀ سندن کي، باقي ذات بچائي ٿو.
 ۴ پير مغان جڏي پريت وڌائي عشق عطا تان ڪرائي ٿو،
 ”صاحبڏني شاه“ پڙه شڪرانا، محبت مچ مچائي ٿو.

۱۱: ڪافي روپ لوڙائو

سڪ صنم جي سخت ستايو، اکين آرام نه آيو آ.
 اکين آرام نه آيو آ، مون نيٽن نير وهايو آ.
 ساعت سڄڻ توکان جدا نه جاليان، جدائي جسم جلايو آ.
 ڏينهن ڏکڻ جو وڏو وره کان، ساعت سال مون پانيو آ.
 ويٺي نهارين وات اوهان جي، پرين پيغام نه آيو آ.
 ماڻان نه ڪر محب ماندي سان، مون پاند ڳچي پايو آ.
 عشق اوهان جي آتش لائي، بره پيڙ مچايو آ.
 روز ساڙي تو سور سدائين، پريم پليٽو لايو آ.
 ڪانون ڪانگيرو گرم ٿي ويڙو، عشق عقاب اڏايو آ.
 اماڻي ڇڏيائين ملڪ انهيءَ تي، جاتي چڻيو ڪي نه چايو آ.
 سڪندي سڪندي سال گذاريم، واحد وصل ڪرايو آ.
 هادي حمايت حق ٿيو، حاصل صحيح سر سمايو آ.
 ”صاحبڏني شاه“ گرم ٿي گرم ۾، گرم ٿي غير وڃايو آ.
 گرم ٿيڻ ۾ هئي هدايت، هادي حق سمجهايو آ.

۱۲: ڪافي روپ لوڙائو

مون کي ماروئڙن جي، اندر منجهه اُڪير،
پنج تون قيد، لاهج نيل زنجير.

تنهنجا تول وهاڻان، مون کي مول نه پاڻان،
واري ڪن وچاڻان، مارن منجهه ملير.

پٽ نه پائينديس، لوئي لاهينديس،
مارو نه لچائينديس، عمر ڄام امير.

تنهنجون تهريون طعام، وڻن ڪيئن وريام،
اچي ڪين آرام، محلاتن ۾ مير.

”صاحبڏني شاه“ ساري، ويهان ڪيئن وساري،
ايندا شل اوتاري، وهلو ولهن وير.

۱۳: ڪافي روپ لوڙائو

مونڪي ماروئڙن جا، پلپل پور پون،
پلپل پور پون، ساڙيون سور وڃن.

ماتر ٿيو ملڪن ۾، لڏيا لعل وڃن،
سامي هليا سفر تي، پورب پنڌ پڇن.

محبت سنڌي ميدان ۾، سورھ سر ٿا ڏين،
اچي اڏي ڪي آر تي، ڪوپا ڪنڌ ڪُسن.

رات روئي رت گاڏون، موگا ماڪ پوڻ،
دانهون درد فراق جون، بهڳڻ مثال ٻڌن.

”صاحبڏني شاھ“ چوي شوق مون، پرين پنهنجو ڪن،
قرب مڃائين پنهنجو، گڏجي شال گڏن.

۱۴: ڪافي روپ جوڳ

ناه ۾ جو ناه ٿيڙا، ناه ڪيا نانگه نظر،
 الا الله اثبات ڪن، بقا بهادر باخبر.

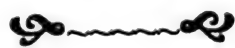
آيا اڏي جي آر تي، قربئون قتل جي ڪار تي،
 سر ڏنئون اقرار تي، عطا ٿين ازلي اثر.

نيزي نظاري نينهن جي، محبت وسائين پنهنجي،
 شوقئون شهادت شينهن جي، ڪوپا ٿيا ڪامل ڪثر.

”صاحبڏني شاه“ صاف آ، عاشقن انصاف آ،
 مرڻ تنهن تئون معاف آ، زنده رهن ٿا جي خطر.

۱۵: ڪافي روپ جوڳ

ديد ۾ ديد ٿيا، ڏيئي سرِ عوشاق شهيد ٿيا.

جيڪي موج مجازي ۾ آيا، اهي ڄاڻ آهين جو ڄاڻن،
ثابت سر ڪري ته سڃاڻن ٿا، اوهي مرد ميثاقي تجريد ٿيا.

جيڪي دام اکين جي ۾ آيا، تن پيچ پريت جا پايا،
اٿن سر ڏيڻ جا سعياءَ، پي جامر وصال وعيد ٿيا.

جيڪي رمز اکين جي ڄاڻن ٿا، پنهنجو پاڻ کي پاڻ سڃاڻن ٿا،
نه ڪا تاڻ بي تاڻن ٿا، حملي حسن واري ۾ بريد ٿيا.

”صاحبڏني شاه“ ترڪ آ، بحر حسن ۾ غرق آ،
محبت وارن اهو مرڪ آ، جملي جوش وارا مريد ٿيا.

۱۶: ڪافي روپ جوڳ

عشق عقل سان ڪيون ڪيون، مٿيون ساري جهان جون،
 ساري جهان جون، جڳ جهان جون
 عشق عقل سان ڪيون هن تعديون، تاب ڏيڪاري ٿيون ٿيون،
 جوش وڏي جوان جون
 عشق اچڻ سان علم عقل جون، پاڙان پٽجي ويون وپون،
 سُرَت واري سامان جون.
 حُسن جون فوجان سر عاشقن اچن، اُمالڪ سَيون سَيون،
 تاب وڏي طولان جون.
 رندن روز الست ازل کان، عشق امانت ڪيون ڪيون،
 سر نيزي نشان جون.
 بره بهادر جنگ جدل جون، فوجان فالر ڪيون ڪيون،
 عشق علي اعليٰ شان جون.
 انا احمد بلاميمي بي خودي خود چيون چيون،
 اناالحق الحان جون.
 ”صاحبڏني شاه“ بره جو باتيون، نينهن سڻايون نيون نيون،
 ثابت صحيح سر سبحان جون.

۱۷: ڪافي روپ جوڳ

سڄڻ اوهان جي سڪ ۾ ويندس محب مري،
درد اوهان جي دلبر، چاڪن ڪئي هان چري.

جدائي ڪر نه جاني، فراقن ڪئي هان فاني،
روز پاڪاري ٻانهي، ڪر تون وصال وري.

توبه توبه زاري، در در وچوڙي ماري،
گهور نه وجهه تون گهاري، توڙي هان عيبن پري.

نينهن صدورو ٿيندو، پنهل مون وٽ ايندو،
ڏيهه واڌايون ڏيندو، ويندو نه شال وري.

”صاحبڏني شاه“ سوالي، برهه رهي برحالي،
اک عاشقن جي عالي، جنهن کي آ ذوق ذري.

۱۸: ڪافي روپ جوڳ

جي اچي محبوب مون گهر، هاڻي حاضر ڇا ڪريان،
مال مڏيون محبوب تان، سو ساهه پي صدقي ڪريان.

حال هن هجر سندو، محبوب تو معلوم آ،
واڳان وصل جون آءُ تون واري، مون مٺي جيڪر جيان.

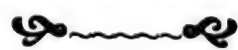
عرض ٿو عاجز ڪري، تون منا منظور ڪر،
عشق اعليٰ بره بالا، ڏي سهاڳ سهاڳ ٿيان.

مون موالِي هان سوالِي، آيس مان ميخان تي،
جام صراحي مون ملي، پيالا پريمي ٿو پيان.

مٺي کان پوءِ منهنجي قبر تي، جي اچين محبوب تون،
نڪري قبر کان مون ادب سان، سو پيرا سجدو ڪيان.

”صاحبڏني شاه“ فڪر ڪر، هر دم حياتي ذڪر ڪر،
يادگيري نانهين جنهن ڪي، نامرد ماديون ميان.

۱۹: ڪافي روپ پيروي

پاند گچي پائيندس، پنهل پرچائيندس،
بديون بخشائيندس، مون ۾ عيب هزار.

ميري آهيان مندي آهيان، گدلي مون گندي آهيان،
دوست وسندي آهيان، ڪج ڪامل مونڪي قربدار.

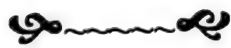
لنگڙ لڇي آهيان، ڪميڻي ڪچي آهيان،
ڊوليا مون ڍٽي آهيان، لاڄ گچي تنهنجي آهي لڄدار.

ننڍر نمائي سان، عيبن هاڻي هان،
وره وڪائي سان، اچي مل تون مهندار.

سڄڻ سنڀاريان ٿي، پل نه وساريان ٿي،
پنهل پڪاريان ٿي، ڪري ياد تو ڪي يار.

”صاحبڏني شاهه“ پنهل ايندو، ڍٽ ڍٽي جا ڍول ڍڪيندو،
نال وٺي ننڍر ڪي نيندو، عيب اجهل مون ۾ آهن اپار.

۲۰: ڪافي روپ تلنگ

ماندي مران ٿي، ڳاراڙين ڳران ٿي،
پلپل پنهل آهي تنهنجي پچار.

سڄڻ سنپاريان ٿي دم نه وساريان ٿي،
بهڳڻ ٻاڪاريان ٿي، ڪري ياد توکي يار.

ڇا ڪئون ڇڏي وئين، گوندر گڏي وئين،
پرڇ پرين، لهه سوڍل سنپار.

محب سان ملندس، خوش ٿي ڪلندس،
مساڳ ملي مون ڪندس سينگار.

”صاحبڏني شاهه“ پرين شال ايندا،
ننڍر نمائي گولي گڏيندا،
ويندو وڇوڙو ڪندو ڌڻي نه ڌار.

۲۱: ڪافي روپ تلنگ

پاڻ آهيان حق پاڪ، بشري برقي چاڪ چواير.

اصلئون آهيان لامڪاني، آدم تڪيو ڪيم نشاني،
عشق ڪيو عوشاق وي ميان، احدئون آڻي عبد سڏاير.

لاالا نفي نابود جي ڪيڙم، الا الله اسم معبود جي ٿيڙم،
عرش زمين افلاڪ وي ميان، هر جاءِ هر هنڌ سر سماير.

صورت صنم جي شور مچاير، باري بار بره جو چاير،
نڪري ٿيس نروار وي ميان، ڪُنٽ ڪنڙا ٻول ٻلاير.

عدم کان هت ٿي آير، نا ڪنهن ڄڻيل نا ڪنهن چاير،
پرتئون ڪري پसार وي ميان، ”صاحبڏني شاه“ نام سڏاير.

۲۲: ڪافي روپ پهاڙي

جڏهن بره ڪيو بيدار اديون، آڻي عشق ڪيو اظهار اديون.

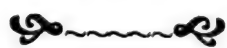
نانگ نظارو نور آهي، هر دم وارن کي حضور آهي،
دائر دردن دستور آهي، نيٺن نير وهائي نار اديون.

صورت صنم جي شور ڪيو، ٿي هوش عقل حيران ويو،
پرتئون پاڪ پنهل سان پيچ پيو، هر دم حال هت هوشيار اديون.

هر دم حال حلاجي ۾ رند رهن، ڪاڪيون ڪين سڃاڻين ڪين چون،
وٺي ڪين ڪنارو ڪين ٿين، هر دم ڪين ڪرن اظهار اديون.

”صاحبڏني شاه“ ٿي گر ۾ گر، پڙه فرض فنا ڪر خوب ختم،
تڏي معاف ٿئي سارو جرم جنم، حاصل حال هم هموار اديون.

۲۳: ڪافي روپ مانجه

توڪئون يار سهڻا، ڳڻتن منجه ڳري،
هڪر ملان هڪ واري، ڪامل ڪرم ڪري.

جاڪون جدا ٿيو جاني، ملڪ سارو ويراني،
ڪيئن ڪري هي ٻانهي، ٿيڙو پنڌ پري.

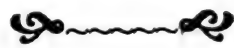
دوست اوهانجي غم ۾، توکي ساريان دم دم ۾،
قبضو نه پئي ڪم ۾، تو ۾ ديد ڌري.

موهيس تنهنجي ماڻين، ڄاڻيندڙ رب ڄاڻين،
ڪين لبي هان ناڻي، دلڙي خريد ڪري.

سڄڻ اوهان سک ۾، ڪين لڪي هان لڪ ۾،
ديد اتر تو هڪ ۾، محبت منجه مري.

”صاحبڏني شاه“ ساري، پلپل تو پڪاري،
واڳ ولهي تي اچ واري، قربئون قدم ڌري.

۲۴: ڪافي روپ تلنگ

عشق ڪيو اظهار، صورت صنم جي شور مچايم.

عدم ڇڏي هت آدم آيم، نه ڪنهن ڄڻيل نه ڪنهن ڄايم،
برهه ڪيو بي قرار، احدثون آڻي عبد سڏايم.

بي مثلي آهي ذات اسانجي، نالو صورت آهي صفات اسانجي،
نڪري ٿيس نروار، ڪُنٽ ڪنزا ڀول ٻڌايم.

حُسن پرستي آهي ذات اسانجي، گر ٿيڻ آهي گهات اسانجي،
سوليءَ تي سردارس، اناالحق آواز الايم.

”صاحبڏني شاه“ سر سمايم، هر جاءِ هر هنڌ حڪم هلايم،
آهيان بي پرواه، سهجون آڻي سيد سڏايم.

۲۵: ڪافي روپ آسا

عشق جو ڏس انصاف وي ميان، خام خودي کي ڇڏ لهر ۾ لوڙهي.

بحر حسن ۾ جيڪي پوندا، نيهي نير وهائي روئيندا،
حال حقيقت ڪنهن کي نه چوندا، بره ڪيا بيمار وي ميان،
وڌو وريامن کي نينهن نهوڙي.

عشق جي بازي ڪيڏن غازي، رند رضا تي رهن راضي،
ڇا وري ڄاڻن ملا قاضي، سر ڏين سردار وي ميان،
ڪنڌ ڪلهن تئون ڏين ٿا ڪوري.

عشق آڙاه ۾ عاشق اچن ٿا، پرتئون پروانا پاڪ پچن ٿا،
پيڙ بره جا مچ مچن ٿا، سورھ سي سلطان وي ميان،
وڃن ويراڳي منهن نه موڙي.

”صاحبڏني شاھ“ عشق اڙانگو، مٽي ڇڏ تون سر جو سانگو،
لنگهي وڃ تون لا جو لانگهو، ڪر نفي اثبات وي ميان،
پوجهه بيائي جو ڇڏ تون ٻوڙي.

۲۶: ڪافي روپ لوڙائو

سوز صنر جي ۾ روز سڙان ٿو، عشق انبو لائي ڇڏيو،
 محبت مڇ مڇڙائي ڇڏيو.
 جاکون جانب ٿيو آ جدا، مون عيش عشرت وڃائي ڇڏيو،
 سڪ تنهنجي ۾ سهڻا سائين، مون نيڻين نير وهائي ڇڏيو.
 فرقت تنهنجي ۾ سهڻا سائين، هجر هوش گنوائِي ڇڏيو،
 آ مل ماندي سان تون منڙا، وڇوڙو ورهن جو وڃائي ڇڏيو.
 درد اوهان جي دلبر مون کي، سبق سورن جو سکائي ڇڏيو،
 پلپل ۾ آ پچار اوهان جي، محبت مطالع ڪرائي ڇڏيو.
 نيڻين نند آرام جي ويٺو، سيني سوز سمائي ڇڏيو،
 ”صاحبڏني شاه“ وارو وريو، پير مغان پرچائي ڇڏيو.

۲۷: ڪافي روپ لوڙائو

عشق عجيبا تو آوڻ سڀي، غير غرور وڃائي ڇڏيو،
 غير غرور وڃائي ڇڏيو، ذاتي جوش جڳائي ڇڏيو.
 حضرت عشق جنهن سر آيو، تنهن وهه وجود وڃائي ڇڏيو،
 ذاتي سان وڃي ذاتي ڇڏيو، سر سارو سمجھائي ڇڏيو.
 عشق امانت خاص الله جي، باقي برهه بچائي ڇڏيو،
 بخشش ڪيائين يار انهن تي، جنهن سر جو سانگو لاهي ڇڏيو.
 صفت ثنا تنهنجي بيحد بالا، تو گنت ڪنزا الائي ڇڏيو،
 سالڪ سمجهي ڪر سر انهي کي، بيمثل ته پلائي ڇڏيو.
 ”صاحبڏني شاھ“ پڙهه شڪرانه، عشق عطا هر ڪرائي ڇڏيو،
 ڪامل مونسان ڪري جي ڪيڙو، ڏيهه اهو ته ڏيکائي ڇڏيو.

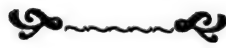

۲۸: ڪافي روپ لوڙائو

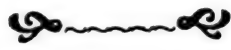
عشق عجيبا تنهنجي چال عجائب، لوڪان ڪل نه ڪائي وو يار،
 لوڪان خبر نه ڪائي وو يار، ڪر ڪا راه نمائي وو يار.
 عشق امانت روز ازل ڪئون، چمي عوشاقتن چائي وو يار،
 بان ڪري بينو پاڙي پڄي ويا، ملن مسيت وسائي وو يار.
 سو سڪن ڪيان صلقي سورن تون، جنهن بندي بره پڙهائي وو يار،
 صوم صلوات وساري مون وينس، سُرڪي سوز چڪائي وو يار.
 تال تسبي جا گم ٿي ويڙا، پريم پریت وڌائي وو يار،
 ”صاحبڏني شاه“ صاف اندر ٿيو، عشق امانت آئي وو يار.

۲۹: کافی روپ آسا

جسم بھی میں ہوں، جان بھی میں ہوں، برہ بدل باران بھی میں ہوں۔
 گنگا میں ہوں، جمنا میں ہوں، کچھن رام تے کان بھی میں ہوں۔
 عیسیٰ میں ہوں، الیاس میں ہوں، نوح اُتے طوفان بھی میں ہوں۔
 احد میں ہوں، احمد بھی میں ہوں، ثابت سر سلطان بھی میں ہوں۔
 عرش بھی میں ہوں، فرش بھی ہوں، سارا جملے جہان بھی میں ہوں۔
 فنا بھی میں ہوں، بقا بھی میں ہوں، 'صاحبذنو شاہ' سبحان بھی میں ہوں۔

۳۰: کافی روپ سورٹھ

گر گیان بتاؤں رے سکھی ری، میں تو منکر مار مناؤں۔
 عشق آفات اور عام نہ آؤں، شیر شہید کراؤں۔
 مام منصوری بیخود کیا، سولی سر چڑھاؤں۔
 پیر مغال ہے پریت میری، میں نفی ناد بجاؤں۔
 'صاحبذنه شاہ' حال خلّاجی، انا الحق الاؤں۔

۳۱: کافی روپ تنگ

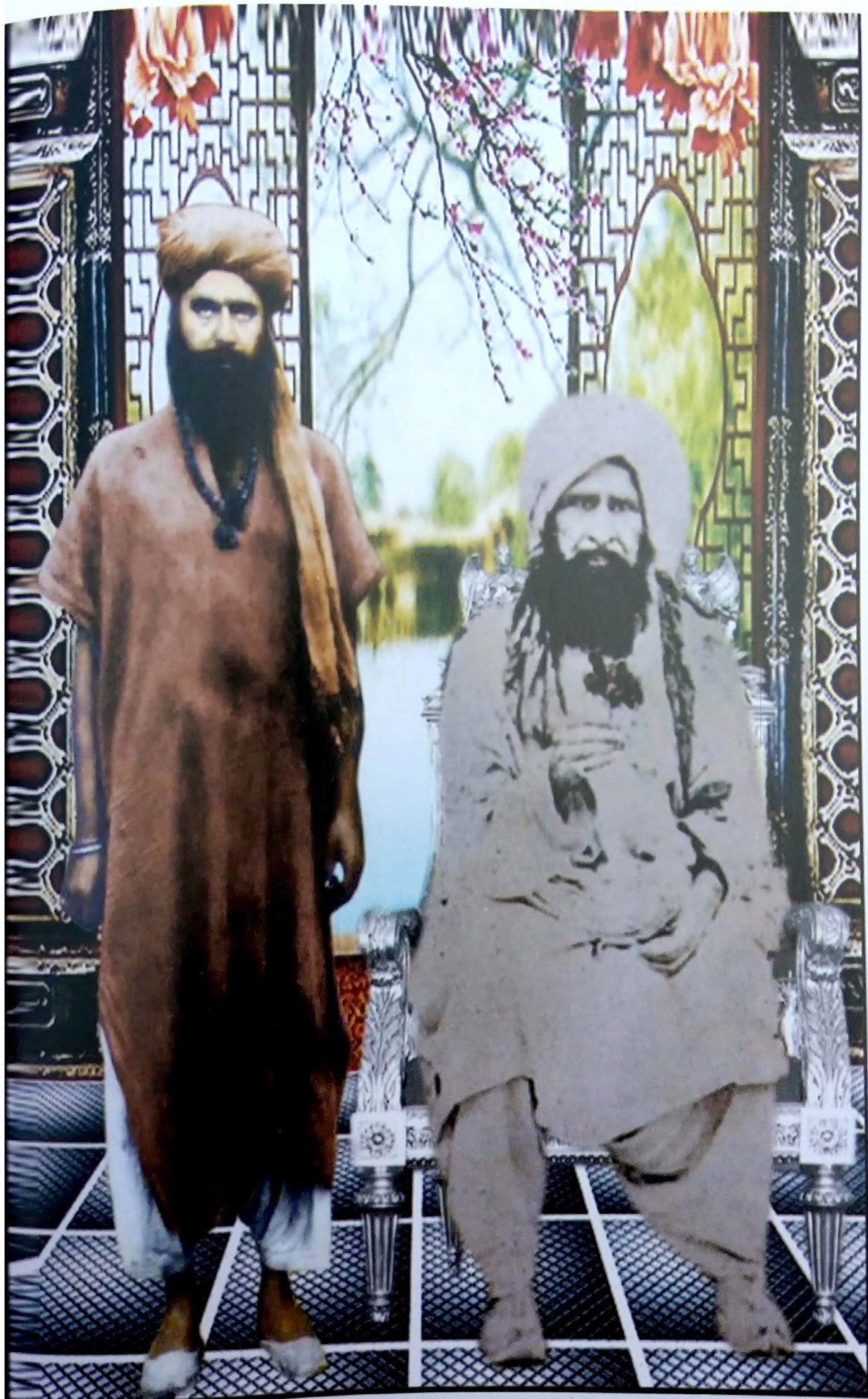

داس ہوں میں داس ہوں، دن رین پیا کی پیاس ہوں،
 گر کوں بندے نے کیا بتایا، خام خودی سے خلاص ہوں۔
 سر سیس گرد کے چرنے ہوں، جیتے ہوں نہ مرتے ہوں،
 کب راما اتار اترتے ہوں، کب عیسیٰ اہوں کب الیاس ہوں۔
 کب دارا شاہ سکندر ہوں، کب گورکھ ناتھ مچھندر ہوں،
 کب جوگ جگت کے اندر ہوں، کب تو خاص الخاص ہوں۔
 کب مسجد ہوں، کب مندر ہوں، کب عشق آزاد سمندر ہوں،
 کب صوفی مست قلندر ہوں، کب اڑتا پون آکاس ہوں۔
 کب 'صاحبذنہ شاہ' شائق ہوں، کب لام اللہ سر لائق ہوں،
 کب فقر فیاضی فائق ہوں، کب آدھوتی تہ اداس ہوں۔

صوفي فقير سيد صاحبذنو شاه بخاري (وستي عنايت شاه)

(ساڄي کان) صوفي فقير سيد صاحبڏنو شاهه بخاري (وستي عنايت شاهه)، صوفي فقير سيد قلندر علي شاه بخاري
(ڪڇي ڏئي، پاڳ ناڙي بلوچستان) ۽ صوفي فقير سيد انور علي شاه بخاري (درگاه جهانپور شريف)

صوفي فقير سيد صاحب‌دینو شاه بخاري (وستي عنايت شاه)

